

ΣΥΜΒΑΣΗ

για την απλουστευμένη διαδικασία έκδοσης μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

(96/C 375/03)

1. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Κατά την υπουργική σύνοδο της 28ης Σεπτεμβρίου 1993 στο Limelette, οι υπουργοί Δικαιοσύνης των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμφώνησαν στην έκδοση δήλωσης με την οποία καθόρισαν προανατολισμούς ενόψει της βελτίωσης της έκδοσης μεταξύ των κρατών μελών. Η δήλωση αυτή εγκρίθηκε από το Συμβούλιο Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993.

Με τη δήλωση αυτή, δόθηκε σαφής εντολή στα σώματα εργασίας, που είναι αρμόδια δυνάμει του τίτλου VI της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, να εξετάσουν τις προϋποθέσεις έκδοσης, με σκοπό να τις καταστήσουν πιο εύκαμπτες, καθώς και τις διαδικασίες έκδοσης, με σκοπό να τις απλουστεύσουν και να τις επιταχύνουν, στο βαθμό βέβαιο που αυτό συμβιβάζεται με τις θεμελιώδεις αρχές των εσωτερικών δικαίων των κρατών μελών.

Μια πρώτη έκθεση για την πρόοδο των εργασιών υποβλήθηκε στο Συμβούλιο της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993. Το Συμβούλιο στη συνέχεια προέβη, κατά τη συνεδρίασή του της 24ης Μαρτίου 1994, σε συζήτηση ορισμένων ζητημάτων αρχής σχετικά με τις προϋποθέσεις έκδοσης.

Μια δεύτερη ενδιάμεση έκθεση υποβλήθηκε στο Συμβούλιο, κατά τη σύνοδο της 20ής Ιουνίου 1994. Με την ευκαιρία αυτή, το Συμβούλιο επικεντρώθηκε στο κατά πόσο θα ήταν σκόπιμη μια πιο λεπτομερειακή εξέταση των σχεδιαζόμενων διαδικαστικών μέτρων, τα οποία, χωρίς να θίγουν απαραίτητα νομικές ή πολιτικές αρχές, θα επέτρεπαν σημαντική απλούστευση και επιτάχυνση των διαδικασιών. Στην οπτική αυτή, το Συμβούλιο συμφώνησε να δώσει ιδιαίτερη προσοχή στις διαδικασίες κατά τις οποίες τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα συναινούν στην έκδοσή τους.

Κατόπιν της συνεδρίασης αυτής, ο βέλγος υπουργός Δικαιοσύνης παρουσίασε ένα έγγραφο εργασίας επ' αυτού του θέματος. Το έγγραφο αυτό χρησίμευσε ως βάση των συζητήσεων που έλαβαν χώρα υπό τη γερμανική και γαλλική προεδρία.

Με την ολοκλήρωση των εργασιών αυτών, το Συμβούλιο αποφάσισε, με πράξη της 10ης Μαρτίου 1995 (ΕΕ αριθ. C 78 της 30. 3. 1995, σ. 1), να συντάξει την παρούσα σύμβαση, η οποία υπογράφηκε την ίδια ημέρα από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών της Ένωσης, και συνέστησε στα κράτη μέλη να την υιοθετήσουν.

2. ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Η παρούσα σύμβαση βασίζεται στις ακόλουθες διαπιστώσεις: Προέκυψε από τις στατιστικές πληροφορίες που συγκεντρώθηκαν κατά τη διάρκεια των εργασιών στο πλαίσιο των κρατών μελών σχετικά με τον αριθμό των δικογραφιών έκδοσης και τη μέση διάρκεια των διαδικασιών μεταξύ των κρατών μελών (με βάση το έτος αναφοράς 1992), σύμφωνα με τις οποίες, από τις 700 περίπου αιτήσεις έκδοσης που υποβλήθηκαν κατά το 1992 μεταξύ των κρατών που ήταν τότε μέλη, το πρόσωπο για το οποίο υποβάλλεται η αίτηση συγκατατίθεται στην έκδοσή του στο 30 % και πλέον των περιπτώσεων. Παρά τη συγκατάθεση αυτή, η διάρκεια της διαδικασίας παραμένει αρκετά μεγάλη (μέχρι και αρκετούς μήνες), ακόμη και στις περιπτώσεις όπου το πρόσωπο για το οποίο υποβάλλεται η αίτηση δεν διώκεται ούτε κρατείται για άλλο λόγο στο κράτος από το οποίο ζητείται η έκδοση.

Βασίζόμενο σε αυτή τη διαπίστωση, το Συμβούλιο θεώρησε ότι θα ήταν ευκτέο να μειωθεί στο ελάχιστο, για τις περιπτώσεις αυτές, ο αναγκαίος χρόνος για την έκδοση και κάθε περίοδος κράτησης με σκοπό την έκδοση.

Η μέριμνα αυτή ανταποκρίνεται, κατά γενικό τρόπο, στη βούληση βελτίωσης και επιτάχυνσης της συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά την παράδοση προσώπων με σκοπό τη δίωξη και την εκτέλεση των ποινών.

Σε περιπτώσεις όπου πρόσωπα κρατούνται με σκοπό αποκλειστικώς την έκδοση ενόψει της άσκησης δίωξης στο εκζητούμενο κράτος, ανταποκρίνεται και στην απαίτηση να γίνονται σεβαστά τα δικαιώματα του ανθρώπου και οι θεμελιώδεις ελευθερίες των διωκόμενων. Πράγματι, στις περιπτώσεις αυτές, ο συλληφθείς με σκοπό την έκδοση απολαύει του τεκμηρίου αθωότητας. Οι περιορισμοί λοιπόν της ελευθερίας του πρέπει να είναι απολύτως δικαιολογημένοι. Αν το πρόσωπο συγκατατίθεται στην έκδοσή του, θα ήταν ευκτέο να μπορεί να παραδοθεί το συντομότερο δυνατό στο αιτούν κράτος, ούτως ώστε να μπορεί να ασκήσει εκεί προσφυγή κατά της κρατήσεώς του.

Τέλος, συμβάλλει και στην επιδίωξη αποτελεσματικότητας της ποινικής δικαιοσύνης. Εφόσον διάστημα ο εκζητούμενος δεν έχει παραδοθεί στις αρχές του εκζητούμενου κράτους, η διαδικασία στο κράτος αυτό παραλύει ή, τουλάχιστον, επιβραδύνεται. Αν η επιβράδυνση οφείλεται στο σεβασμό του δικαιώματος του

προσώπου να αντιταχθεί στην έκδοσή του, είναι σύμφωνη προς τις αρχές μιας δίκαιης ποινικής διαδικασίας. Αντιθέτως, αν το πρόσωπο δεν προτίθεται να αντιταχθεί στην έκδοσή του, τίποτε δεν δικαιολογεί την καθυστέρηση αυτή.

Βάσει όλων αυτών των σκέψεων, το Συμβούλιο συμπέρανε ότι θα ήταν σκόπιμο να καταρτισθεί ένα καταλληλότερο νομικό πλαίσιο το οποίο να επιτρέπει ταχύτερη έκδοση στην περίπτωση που το πρόσωπο συγκατατίθεται στην έκδοσή του.

Η σχετική αρχή είναι η εξής: Εάν υπάρχει η συγκατάθεση του ενδιαφερομένου προσώπου και η σύμφωνη γνώμη της αρμόδιας αρχής του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση, η παράδοση του προσώπου πραγματοποιείται χωρίς να απαιτείται υποβολή αίτησης εκδόσεως και χωρίς να εφαρμόζεται η τυπική διαδικασία έκδοσης: η διαδικασία θα ολοκληρώνεται μεταξύ της αρμόδιας αρχής του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση και της αρχής του εκζητούντος κράτους που ζήτησε τη σύλληψη. Η παράδοση αυτή πραγματοποιείται σε προθεσμία το πολύ 40 ημερών από την ημέρα που το πρόσωπο έδωσε τη συγκατάθεσή του.

Πρέπει να διευκρινισθεί ότι η σύμφωνη γνώμη της αρμόδιας αρχής του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση δεν εξαρτάται από την συγκατάθεση του προσώπου, καθώς η εν λόγω αρχή είναι ελεύθερη να εκτιμήσει τη σκοπιμότητα της έκδοσης, σε σχέση με το περιεχόμενο της αίτησης, καθώς και με βάση ενδεχόμενες διαδικασίες για το ίδιο πρόσωπο στα πλαίσια του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση.

Η σύμβαση εφαρμόζεται κυρίως σε δύο κατηγορίες περιπτώσεων. Η πρώτη είναι η περίπτωση κατά την οποία υποβάλλεται αίτηση προσωρινής σύλληψης με σκοπό την έκδοση και το πρόσωπο, το οποίο συγκατατίθεται ήδη κατά τη σύλληψή του (ή μέσα σε δέκα ημέρες από αυτήν), δεν καταζητείται ούτε κρατείται για άλλο λόγο στο κράτος από το οποίο ζητείται η έκδοση. Αυτή είναι η βασική υπόθεση η οποία αποτελεί το αντικείμενο των άρθρων 3 έως 11 της σύμβασης. Η δεύτερη περίπτωση είναι εκείνη, κατά την οποία το πρόσωπο συγκατατίθεται μετά την εκπνοή της προθεσμίας των δέκα ημερών, αλλά πριν από την εκπνοή της προθεσμίας των 40 ημερών που προβλέπει το άρθρο 16 της ευρωπαϊκής σύμβασης εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957 και πριν υποβληθεί αίτησή εκδόσεως.

Η σύμβαση, εξάλλου, μπορεί να καλύψει και μια τρίτη περίπτωση, εφόσον το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος προβαίνει σε σχετική δήλωση κατά την επικύρωση της σύμβασης: την περίπτωση κατά την οποία το πρόσωπο συγκατατίθεται στην έκδοσή του μετά την υποβολή αίτησης εκδόσεως, ασχέτως εάν της αίτησης αυτής έχει προηγηθεί ή όχι αίτηση προσωρινής σύλληψης.

Η σύμβαση συνιστά ένα ήπιο νομικό πλαίσιο, εφόσον η προβλεπόμενη διαδικασία εξαρτάται πάντοτε από την σύμφωνη γνώμη της αρμόδιας αρχής του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση και από την εκτίμησή της

περί της νομιμότητας και της σκοπιμότητας. Πρόκειται για νομοθέτημα που παρέχει μια νομική βάση για μια απλούστερη και ταχύτερη συνεργασία, αλλά πρέπει να υπογραμμιστεί το γεγονός ότι η αποτελεσματικότητά του θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό, οριστικά, από τη βούληση των αρμοδίων αρχών να επιτύχουν καλύτερη συνεργασία για την παράδοση των προσώπων με σκοπό τη δίωξη και την εκτέλεση των ποινών.

3. ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

Άρθρο 1

Γενικές διατάξεις

Το άρθρο αυτό εντάσσει την παρούσα σύμβαση στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής σύμβασης. Η παρούσα σύμβαση αποσκοπεί να διευκολύνει την εφαρμογή αυτής της ευρωπαϊκής σύμβασης μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και συμπληρώνει τις διατάξεις της, ώστε να καλυφθούν αποτελεσματικότερα οι περιπτώσεις κατά τις οποίες τα πρόσωπα, τα οποία καταζητούνται με σκοπό την έκδοση, συγκατατίθενται στην παράδοσή τους.

Όπως υπενθυμίζεται στην τελευταία αιτιολογική σκέψη του προομίου της σύμβασης, η ένταξη αυτή στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής σύμβασης έχει ως συνέπεια να εξακολουθούν να ισχύουν οι διατάξεις της ευρωπαϊκής σύμβασης επί όλων των ζητημάτων που δεν ρυθμίζονται στην παρούσα σύμβαση. Αυτό ισχύει, ιδίως, για τις προϋποθέσεις της έκδοσης.

Από τη γενική αυτή διάταξη πρέπει να συναγάγουμε ότι η σύμβαση δεν τροποποιεί τους κανόνες έκδοσης για τα κράτη μέλη που συνδέονται μεταξύ τους με κάποια άλλη πράξη και όχι με την ευρωπαϊκή σύμβαση. Αυτό ισχύει, ιδίως, όσον αφορά τις χώρες της Benelux, οι οποίες συνδέονται με τη συνθήκη περί εκδόσεως και αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής σε ποινικά ζητήματα, της 27ης Ιουνίου 1962, και για τις οποίες το άρθρο 19 της συνθήκης αυτής, το οποίο προβλέπει μια συνοπτική διαδικασία έκδοσης, παραμένει εφαρμοστέο.

Εξάλλου, όσον αφορά τα κράτη μέλη των οποίων οι σχέσεις ρυθμίζονται από την ευρωπαϊκή σύμβαση, η παράγραφος 2 του άρθρου 1 της παρούσας σύμβασης διευκρινίζει ότι η παράγραφος 1 δεν θίγει την εφαρμογή ευνοϊκότερων διατάξεων τυχόν διμερών ή πολυμερών συμφωνιών ή τις ομοίμορφες νομοθεσίες που τυχόν ισχύουν μεταξύ ορισμένων κρατών μελών.

Άρθρο 2

Υποχρέωση παράδοσης

Στο άρθρο αυτό περιέχεται η βασική αρχή της σύμβασης, η οποία συνίσταται στην υποχρέωση παράδοσης των καταζητούμενων με σκοπό την έκδοση προσώπων, αφού τα πρόσωπα αυτά δώσουν, σύμφωνα με το αρ-

θρο 5 παράγραφος 1 και τα άρθρα 6 και 7, τη συγκατάθεσή τους για την παράδοσή τους σύμφωνα με την απλουστευμένη διαδικασία, και εφόσον το κράτος από το οποίο ζητείται η έκδοση παράσχει, σύμφωνα με το άρθρο 5 παράγραφος 2, τη σύμφωνη γνώμη του.

Άρθρο 3

Όροι της παράδοσης

Το άρθρο αυτό αφορά τη βασική υπόθεση στην οποία βασίζεται η σύμβαση, την απλουστευμένη διαδικασία κατόπιν προσωρινής σύλληψης. Επισημαίνει ότι αφητηρία αυτής της απλουστευμένης διαδικασίας αποτελεί η αίτηση προσωρινής σύλληψης, όπως προβλέπει το άρθρο 16 της ευρωπαϊκής σύμβασης. Μεταξύ των κρατών μελών που είναι μέρη στη σύμβαση εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν, αφητηρία μπορεί επίσης να αποτελεί η επισήμανση από το σύστημα πληροφοριών του Σένγκεν, σύμφωνα με το άρθρο 95 της σύμβασης αυτής.

Η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου ορίζει τη συνέπεια της χρησιμοποίησης της απλουστευμένης διαδικασίας εκδόσεως: στην περίπτωση αυτή δεν χρειάζεται πλέον η υποβολή της αίτησης εκδόσεως και των εγγράφων που απαιτούνται από το άρθρο 12 της ευρωπαϊκής σύμβασης. Η παράδοση πραγματοποιείται βάσει των πληροφοριών που περιέχονται στην αίτηση προσωρινής σύλληψης, όπως αυτές καθορίζονται στο άρθρο 4 της σύμβασης.

Άρθρο 4

Γνωστοποιούμενες πληροφορίες

Το άρθρο αυτό διευκρινίζει ποιες πληροφορίες πρέπει να γνωστοποιούνται, ώστε να είναι δυνατόν να ακολυθηθεί η απλουστευμένη διαδικασία.

Σκοπός της γνωστοποίησης αυτής είναι, ταυτόχρονα, η πληροφόρηση του συλληφθέντος, καθόσον παρέχει τη βάση επί της οποίας μπορεί να συγκατατεθεί στην παράδοσή του, και η πληροφόρηση της αρμόδιας αρχής του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση, καθόσον της παρέχει τα αναγκαία στοιχεία που θα της επιτρέψουν να εξετάσει αν θα επιτρέψει την παράδοση.

Οι αναφερόμενες πληροφορίες αντιστοιχούν προς εκείνες που απαιτούνται για την επισήμανση προσώπου από το σύστημα πληροφοριών του Σένγκεν. Σε αυτές προστίθεται και η πληροφόρηση σχετικά με την ταυτότητα του καταζητούμενου προσώπου.

Η αρμόδια αρχή του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση πρέπει, καταρχήν, να θεωρήσει τις πληροφορίες αυτές επαρκείς ώστε να αποφανθεί περί της παραδόσεως του προσώπου. Πράγματι, περιέχουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για να εξετάσει επαρκώς αν θα επιτρέψει την παράδοση, τόσο όσον αφορά το πρόσωπο όσο και όσον αφορά το ίδιο το έγκλημα.

Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού, ωστόσο, προβλέπει τη δυνατότητα παρέκκλισης από την παράγραφο 1, καθώς και τη δυνατότητα να ζητηθούν συμπληρωματικές πληροφορίες αν οι δοθείσες πληροφορίες αποδειχθούν ανεπαρκείς, προκειμένου η αρμόδια αρχή του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση να επιτρέψει την παράδοση. Η φύση των πληροφοριών αυτών δεν διευκρινίζεται και αφήνεται στην κρίση του κάθε κράτους. Η παρέκκλιση αυτή όμως δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θίξει το άρθρο 3 παράγραφος 2 της σύμβασης, δυνάμει του οποίου η υποβολή των απαιτούμενων από το άρθρο 12 της ευρωπαϊκής σύμβασης εγγράφων έκδοσης δεν μπορεί να απαιτηθεί στο πλαίσιο της απλουστευμένης διαδικασίας.

Άρθρο 5

Συγκατάθεση και σύμφωνη γνώμη

Το άρθρο αυτό ορίζει τον τρόπο κατά τον οποίο δίδονται η συγκατάθεση και η σύμφωνη γνώμη που απαιτούνται δυνάμει του άρθρου 2. Η συγκατάθεση του ενδιαφερομένου προσώπου πρέπει να δοθεί σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που ορίζουν τα άρθρα 6 και 7. Όσο για τη σύμφωνη γνώμη της αρμόδιας αρχής του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση, η σύμβαση παραπέμπει στις εθνικές διαδικασίες των κρατών.

Άρθρο 6

Ενημέρωση του προσώπου

Το άρθρο αυτό επιβάλλει στα κράτη να πληροφορούν κάθε πρόσωπο που πρόκειται να εκδοθεί για την αίτηση που το αφορά, καθώς και τη δυνατότητα που του παρέχεται να συγκατατεθεί όσον αφορά την παράδοσή του με την απλουστευμένη διαδικασία. Η ενημέρωση αυτή γίνεται από την «αρμόδια αρχή», δηλαδή την αρχή που είναι αρμόδια για τη θέση υπό κράτηση. Η ενημέρωση γίνεται τη στιγμή της θέσης υπό κράτηση και σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο κάθε κράτους.

Άρθρο 7

Λήψη της συγκατάθεσης

Το άρθρο αυτό ρυθμίζει τον τρόπο με τον οποίο δίδεται η συγκατάθεση. Εφαρμόζεται επίσης και στην παραιτήση από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας, σε περίπτωση που το δίκαιο του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση προβλέπει μια τέτοια παραιτήση, διακριτή από τη συγκατάθεση στην έκδοση, σύμφωνα με το άρθρο 9 στοιχείο β).

Η σύμβαση δεν διευκρινίζει πότε ακριβώς πρέπει να ληφθεί η συγκατάθεση του προσώπου. Όταν κινείται η διαδικασία με την προσωρινή σύλληψη του προσώπου, σύμφωνα με το άρθρο 4, από το άρθρο 6, το οποίο προβλέπει την ενημέρωση του προσώπου κατά τη σύλληψή του, και από το άρθρο 8, το οποίο επιβάλλει γνωστοποίηση της συγκατάθεσης μέσα σε δέκα ημέρες από την προσωρινή σύλληψη, προκύπτει ότι το πρόσω-

πο πρέπει να μπορεί να δώσει τη συγκατάθεση από τη στιγμή που τίθεται υπό προσωρινή κράτηση.

Η συγκατάθεση (και, ενδεχομένως, η παραίτηση από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας) δίνεται ενώπιον των αρμοδίων δικαστικών αρχών του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση. Η αρμόδια δικαστική αρχή μπορεί να είναι δικαστής, δικαστήριο ή εισαγγελική αρχή, ανάλογα με το δίκαιο του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση. Καθε κράτος μέλος, κατά την κατάθεση του εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης στη σύμβαση, διευκρινίζει ποια θα είναι κατ' αυτό η αρμόδια αρχή, σύμφωνα με όσα προβλέπει το άρθρο 15.

Ο τύπος που απαιτείται σε κάθε κράτος για την παροχή της συγκατάθεσης (και, εάν συντρέχει περίπτωση, της παραίτησης από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας) καθορίζεται από τη νομοθεσία του κράτους αυτού. Πάντως, η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού επιβάλλει στα κράτη μέλη να λάβουν τα αναγκαία μέτρα, ώστε οι συνθήκες υπό τις οποίες δίδεται η συγκατάθεση (και, ενδεχομένως, η παραίτηση από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας) να δείχνουν ότι το πρόσωπο το πράττει εκουσίως και έχοντας πλήρη επίγνωση των σχετικών συνεπειών (συγκατάθεση απηλλαγμένη ελαττωμάτων της βουλήσεως). Προβλέπει ότι, προς τούτο, ο συλληφθείς έχει το δικαίωμα να επικουρείται από νομικό παραστάτη.

Η διάταξη αυτή σημαίνει ότι το πρόσωπο πρέπει να ενημερώνεται πλήρως για τις συνέπειες της συγκατάθεσής του (και, ενδεχομένως, της παραίτησής του από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας).

Όσον αφορά τις συνέπειες της συγκατάθεσης, η ενημέρωση αυτή θα αφορά την παραίτηση από τις εγγυήσεις της τακτικής διαδικασίας, τον ενδεχόμενο αμετάκλητο χαρακτήρα της δοθείσας συγκατάθεσης, σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 4, τις ενδεχόμενες επιπτώσεις επί του κανόνα της ειδικότητας —και τη δυνατότητα να διωχθεί για άλλες πράξεις πέραν εκείνων που αποτελούν αντικείμενο της διαδικασίας έκδοσης— σύμφωνα με το άρθρο 9 στοιχείο α).

Όσον αφορά τις συνέπειες της παραίτησης από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας, η ενημέρωση θα αφορά τις επιπτώσεις της παραίτησης αυτής επί του κανόνα της ειδικότητας, όπως και τον, ενδεχομένως, αμετάκλητο χαρακτήρα της παραίτησης.

Η διάταξη αυτή εξάλλου, σημαίνει ότι η διαδικασία λήψης της συγκατάθεσης (και, ενδεχομένως, της παραίτησης από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας) πρέπει να ορτανώνεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να ελέγχεται μεταγενέστερα κατά πόσον η συγκατάθεση δόθηκε εκουσίως και συνειδητά. Σε αυτή την οπτική, η παράγραφος 3 του άρθρου αυτού προβλέπει ότι η συγκατάθεση (και, ενδεχομένως, η παραίτηση από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας) καταγράφονται σε πρακτικά. Οι λεπτομέρειες σύνταξης και ο τύπος των πρακτικών επαφίενται στην εκτίμηση των εθνικών νομοθετών.

Η παράγραφος 4 προβλέπει ότι η συγκατάθεση (και, ενδεχομένως, η παραίτηση από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας) είναι αμετάκλητες. Εντούτοις, προκειμένου να ληφθεί υπόψη η νομική κατάσταση που υφίσταται σε ορισμένα κράτη μέλη, η ίδια παράγραφος αφήνει ανοικτή μια δυνατότητα επιφύλαξης με την οποία τα κράτη μέλη μπορούν να δηλώνουν ότι η συγκατάθεση (και, εάν συντρέχει περίπτωση, η παραίτηση από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας) είναι ανακλητές, σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες εσωτερικού δικαίου.

Προκειμένου η τυχόν ανάκληση της συγκατάθεσης, στην τελευταία αυτή περίπτωση, να μην έχει αρνητικές επιπτώσεις στην ομαλή εξέλιξη της διαδικασίας έκδοσης, η παράγραφος 4 προβλέπει ότι η χρονική περίοδος μεταξύ της κοινοποίησης της συγκατάθεσης και της τυχόν ανάκλησής της δεν λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό των προθεσμιών προσωρινής σύλληψης των 18 και 40 ημερών που προβλέπει το άρθρο 16 παράγραφος 4 της ευρωπαϊκής σύμβασης. Αυτό σημαίνει ότι, σε περίπτωση που ένα πρόσωπο ανακαλέσει τη συγκατάθεσή του, το εκζητούν κράτος θα έχει στη διάθεσή του την ίδια χρονική περίοδο προς υποβολή αίτησης εκδόσεως που είχε κατά τη στιγμή που του κοινοποιήθηκε η συγκατάθεση του προσώπου στην έκδοσή του και που έπαυσε την προετοιμασία των εγγράφων που απαιτούνται δυνάμει του άρθρου 12 της ευρωπαϊκής σύμβασης.

Άρθρο 8

Γνωστοποίηση της συγκατάθεσης

Το άρθρο αυτό προβλέπει την άμεση γνωστοποίηση της συγκατάθεσης του προσώπου εκ μέρους του εκζητούντος κράτους προς το κράτος από το οποίο ζητείται η έκδοση. Η άμεση αυτή γνωστοποίηση είναι αναγκαία προς εξασφάλιση της ομαλής λειτουργίας της απλουστευμένης διαδικασίας, όταν αυτή έχει ως σημείο αφητηρίας την προσωρινή σύλληψη του προσώπου, σύμφωνα με τα άρθρα 4 και επόμενα της σύμβασης. Πράγματι, η γνωστοποίηση της πληροφορίας αυτής επιτρέπει στο εκζητούν κράτος να αναστείλει την προετοιμασία των εγγράφων που απαιτούνται προς στήριξη της αίτησης εκδόσεως σύμφωνα με το άρθρο 12 της ευρωπαϊκής σύμβασης.

Προκειμένου να επιτραπεί η τυχόν υποβολή αίτησης σύμφωνα με το άρθρο 12 της ευρωπαϊκής σύμβασης μέσα στην προθεσμία των 40 ημερών που προβλέπει το άρθρο 16 της ευρωπαϊκής σύμβασης, το άρθρο 8 επιβάλλει στο κράτος από το οποίο ζητείται η έκδοση να ενημερώσει το εκζητούν κράτος, μέσα σε δέκα το πολύ ημέρες από την προσωρινή σύλληψη, περί του εάν το πρόσωπο συγκατατέθη ή όχι στην παράδοσή του. Η προθεσμία αυτή δεν έχει ως αποτέλεσμα να αποκλείει την τυχόν μεταγενέστερη συγκατάθεση του προσώπου, η οποία ρυθμίζεται από το άρθρο 12 της παρούσας σύμβασης, αλλά σκοπεύει στην αποφυγή του κινδύνου, η αβεβαιότητα ως προς τη συναίνεση του προσώπου να δημιουργήσει προβλήματα για την ομαλή εξέλιξη της διαδικασίας εκδόσεως, λόγω των προθεσμιών που προβλέπεται το άρθρο 16 της ευρωπαϊκής σύμβασης.

Στο πλαίσιο της ίδιας μέριμνας για επιτάχυνση της διαδικασίας, η παράγραφος 2 προβλέπει άμεση γνωστοποίηση της πληροφορίας περί της συγκατάθεσης μεταξύ των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών. Ως αρμόδιες αρχές πρέπει να νοούνται όχι οι αρχές οι οποίες είναι αρμόδιες να λαμβάνουν τη συγκατάθεση, αλλά οι αρχές που είναι αρμόδιες για την απλουστευμένη διαδικασία έκδοσης, τις οποίες θα ορίσει κάθε κράτος μέλος, κατά την κατάθεση του εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης, σύμφωνα με το άρθρο 15 της σύμβασης.

Άρθρο 9

Παραίτηση από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας

Λόγω των σημαντικών διαφορών που υφίστανται μεταξύ των νομοθεσιών των κρατών μελών όσον αφορά τις συνέπειες της συγκατάθεσης προσώπου στην έκδοσή του επί της δυνατότητας του εκζητούντος κράτους να ασκήσει εναντίον του δίωξη για άλλες πράξεις πέραν εκείνων που αποτελούν αντικείμενο της αίτησης, η σύμβαση δεν περιέχει καμία υποχρεωτική διάταξη ως προς το σημείο αυτό. Το άρθρο 9, που αφορά αυτό το ζήτημα, έχει διακηρυκτικό χαρακτήρα και ανταποκρίνεται απλώς σε μία μέριμνα για την αμοιβαία πληροφόρηση. Προβλέπει ότι κάθε κράτος μέλος μπορεί να δηλώσει ότι ο κανόνας της ειδικότητας της έκδοσης, όπως διατυπώνεται στο άρθρο 14 της ευρωπαϊκής σύμβασης, δεν θα ισχύει στην περίπτωση της απλουστευμένης διαδικασίας.

Προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι διαφορές μεταξύ των δικαϊκών συστημάτων, είναι δυνατό να γίνουν δύο δηλώσεις: πρώτον ότι, εφόσον το πρόσωπο συγκατατίθεται στην έκδοσή του, ο κανόνας της ειδικότητας δεν θα ισχύει, δεδομένου ότι η συγκατάθεση στην έκδοση θα επιφέρει αυτομάτως παραίτηση από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας, όπως συμβαίνει με τις χώρες της Benelux· δεύτερον, ότι ο κανόνας της ειδικότητας δεν θα ισχύει όταν το πρόσωπο το οποίο συγκατατέθη στην έκδοσή του παραιτείται ρητά, με χωριστή πράξη, από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας.

Άρθρο 10

Γνωστοποίηση της απόφασης έκδοσης

Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι όλες οι γνωστοποιήσεις σχετικά με την απλουστευμένη διαδικασία πραγματοποιούνται απευθείας μεταξύ της αρμόδιας αρχής του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση, την οποία θα ορίσει κάθε κράτος μέλος, κατά την κατάθεση του εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης σύμφωνα με το άρθρο 15, και της αρχής του εκζητούντος κράτους που ζήτησε την προσωρινή σύλληψη. Στόχος της διάταξης αυτής είναι να απλουστεύσει και να επιταχύνει τη διαδικασία, επιτρέποντας να διενεργούνται όλες οι γνωστοποιήσεις μεταξύ των άμεσα ενεχόμενων στη διαδικασία αρχών και να λαμβάνονται οι αποφάσεις σχετικά με τη χρήση της απλου-

στευμένης διαδικασίας εκ μέρους των αρχών αυτών, χωρίς να μεσολαβούν ενδιάμεσες διοικητικές αρχές.

Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού προβλέπει ότι η απόφαση περί εκδόσεως που έλαβε η αρμόδια αρχή του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση πρέπει να γνωστοποιηθεί το πολύ μέσα σε 20 ημέρες από την ημερομηνία συγκατάθεσης του προσώπου. Εννοείται ότι πρόκειται για ανώτατο όριο και ότι καλό θα ήταν, σε περίπτωση που δεν φαίνεται να υπάρχει μείζον εμπόδιο για την έκδοση, η θετική ή αρνητική απόφαση να γνωστοποιείται το συντομότερο δυνατό αφ' ής στιγμής δοθεί η συγκατάθεση του ενδιαφερομένου προσώπου.

Σε περίπτωση που η αρμόδια αρχή του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση αποφασίσει να μην προβεί σε έκδοση κατά την απλουστευμένη διαδικασία, στο εκζητούν κράτος εν πάση περιπτώσει θα απομείνει, δια της σωρευτικής εφαρμογής των δύο προθεσμιών που προβλέπουν τα άρθρα 8 παράγραφος 1 και το άρθρο 10 παράγραφος 2, προθεσμία τουλάχιστον δέκα ημερών πριν από την παρέλευση της 40ήμερης προθεσμίας προσωρινής σύλληψης, την οποία προβλέπει το άρθρο 16 της ευρωπαϊκής σύμβασης, για να υποβάλει αίτηση εκδόσεως σύμφωνα με το άρθρο 12 της ευρωπαϊκής σύμβασης.

Άρθρο 11

Προθεσμία παράδοσης

Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι η παράδοση πραγματοποιείται το αργότερο εντός 20 ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία γνωστοποιήθηκε η απόφαση έκδοσης. Πρόκειται και εδώ για ανώτατο όριο και εννοείται ότι η παράδοση μπορεί να πραγματοποιηθεί, εάν αυτό είναι πρακτικά δυνατό, από τη στιγμή που η αρμόδια αρχή του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση αποφασίσει σχετικά. Αυτό θα πρέπει να ισχύει, ιδίως, σε περιπτώσεις έκδοσης μεταξύ ομόρων χωρών.

Η παράγραφος 2 προβλέπει ότι, σε περίπτωση που το πρόσωπο δεν παραδόθηκε στο εκζητούν κράτος μέσα στην προθεσμία που προβλέπει η παράγραφος 1, αφήνεται ελεύθερο. Σε περίπτωση όμως ανωτέρας βίας που εμποδίζει την παράδοση μέσα στην προβλεπόμενη προθεσμία, η παράγραφος 3 επιτρέπει παρέκκλιση από την προθεσμία αυτή. Εφόσον η αρμόδια αρχή η οποία αντιμετωπίζει περίπτωση ανωτέρας βίας πληροφορηθεί σχετικά την αρμόδια αρχή του άλλου κράτους, εντός προθεσμίας 20 ημερών, οι δύο αρχές μπορούν να ορίσουν από κοινού νέα ημερομηνία για την παράδοση. Αν το πρόσωπο δεν παραδοθεί στο εκζητούν κράτος, εντός 20 ημερών από την ημερομηνία αυτή, αφήνεται ελεύθερο.

Για την εφαρμογή της διάταξης αυτής, η έννοια της ανωτέρας βίας θα πρέπει να ερμηνεύεται στενά, σύμφωνα με την ερμηνεία που έχει δοθεί στην έννοια αυτή στο διεθνές ποινικό δίκαιο· ως τέτοια νοείται μια κατάσταση που δεν ήταν δυνατό να προβλεφθεί και η

επέλευση της οποίας δεν ήταν δυνατό να προληφθεί (για παράδειγμα ατύχημα κατά τη μεταφορά, απεργία που να εμποδίζει τη χρήση του προβλεπόμενου μέσου μεταφοράς και αδυναμία χρήσης άλλου μέσου μεταφοράς, βαριά ασθένεια του υπό έκδοση προσώπου που επιβάλλει επείγουσα εισαγωγή σε νοσοκομείο). Επιπλέον, η νέα ημερομηνία παράδοσης που θα καθορισθεί πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πλησιέστερα στην ημερομηνία που εξέπνεε η αρχική προθεσμία παράδοσης.

Η παράγραφος 4 προβλέπει ότι το άρθρο αυτό δεν ισχύει στην περίπτωση που το πρόσωπο διώκεται για άλλη αιτία στο κράτος από το οποίο ζητείται η έκδοση ή πρέπει να εκτίσει ποινή που του επιβλήθηκε για άλλη πράξη και το κράτος αυτό επιθυμεί να κάνει χρήση του άρθρου 19 της ευρωπαϊκής σύμβασης περί παράδοσης αναβληθείσας ή υπό όρους. Στην περίπτωση αυτή, εφαρμόζονται οι κανόνες της ευρωπαϊκής σύμβασης.

Άρθρο 12

Συγκατάθεση που δίδεται μετά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 8 ή υπό άλλες συνθήκες

Ενώ τα άρθρα 3 έως 11 αφορούν κατά πρώτο λόγο την περίπτωση όπου το πρόσωπο συγκατατίθεται στην έκδοσή του μετά την προσωρινή του σύλληψη, το άρθρο 12 ρυθμίζει το νομικό καθεστώς που ισχύει σε περιπτώσεις κατά τις οποίες το πρόσωπο συγκατατίθεται εκτός των προϋποθέσεων που προβλέπουν τα άρθρα αυτά και, συγκεκριμένα, μετά τη λήξη της δεκαήμερης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 8 παράγραφος 1.

Εδώ πρέπει να διακρίνουμε δύο περιπτώσεις. Στην πρώτη, το πρόσωπο δίδει τη συγκατάθεσή του μετά τη λήξη της πρώτης δεκαήμερης προθεσμίας, αλλά προ της λήξης της 40ήμερης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 16 της ευρωπαϊκής σύμβασης και πριν το εκζητούν κράτος υποβάλει επισήμως αίτηση έκδοσης. Στη δεύτερη, το πρόσωπο συγκατατίθεται αφού το εκζητούν κράτος υποβάλει αίτηση έκδοσης, ασχέτως εάν της αίτησης αυτής έχει προηγηθεί αίτηση προσωρινής σύλληψης ή όχι.

Στην πρώτη περίπτωση, το άρθρο 12 παράγραφος 1 προβλέπει ότι το κράτος από το οποίο ζητείται η έκδοση εφαρμόζει την απλουστευμένη διαδικασία που προβλέπει η σύμβαση. Εννοείται ότι, ελλείψει δοθείσας συγκατάθεσης κατά την εκπνοή της πρώτης δεκαήμερης προθεσμίας, το εκζητούν κράτος θα πρέπει να ετοιμάσει την αίτηση έκδοσης χωρίς να περιμένει την τυχόν μεταγενέστερη συγκατάθεση του προσώπου, ώστε να εξασφαλιστεί ότι θα μπορέσει να υποβάλει αυτή την αίτηση εντός του ανώτατου ορίου των 40 ημερών.

Όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση, η προσφυγή στην απλουστευμένη διαδικασία είναι προαιρετική και εφαρμόζεται σε κάθε κράτος μέλος να καθορίσει, με δήλωση κατά τη στιγμή της επικύρωσης, αν προτίθεται να προσφύγει στην απλουστευμένη διαδικασία στην περίπτωση αυτή και υπό ποιες προϋποθέσεις προτίθεται να το πράξει.

Άρθρο 13

Επανεκδοση σε άλλο κράτος μέλος

Το άρθρο αυτό, το οποίο εντάσσεται στη λογική του άρθρου 9, που προβλέπει δυνατότητα παραίτησης από το ευεργέτημα του κανόνα της ειδικότητας, επεκτείνει τις συνέπειες της παραίτησης επί των προϋποθέσεων που ισχύουν για την επανεκδοση σε άλλο κράτος μέλος. Ο κανόνας είναι ο εξής: αν, κατ' εφαρμογή του άρθρου 9, το πρόσωπο δεν τυγχάνει πλέον του ευεργετήματος του κανόνα της ειδικότητας κατόπιν της έκδοσής του προς το εκζητούν κράτος, στην περίπτωση αυτή, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 15 της ευρωπαϊκής σύμβασης, για την επανεκδοση σε άλλο κράτος μέλος δεν απαιτείται πλέον η συγκατάθεση του κράτους από το οποίο ζητείται η έκδοση.

Ο κανόνας αυτός εξηγείται από το γεγονός ότι, ελλείψει ειδικότητας, το εκζητούν κράτος δικαιούται να κινήσει την ποινική διαδικασία (και, κατά συνέπεια, να συνεργασθεί, μέσω της έκδοσης, σε διαδικασίες που κινούν άλλα κράτη) για οποιαδήποτε άλλη πράξη πέραν εκείνης για την οποία χορηγήθηκε η έκδοση.

Πρέπει πάντως να σημειωθεί ότι η σύμβαση δεν ρυθμίζει το ζήτημα της επανεκδόσης του προσώπου σε άλλο κράτος που να είναι μέρος της ευρωπαϊκής σύμβασης αλλά όχι κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Άρθρο 14

Διαμεταγωγή

Το άρθρο αυτό, που εντάσσεται στη λογική της απλούστευσης που επιφέρουν τα άρθρα 3 και 4 της σύμβασης, απλουστεύει τις προϋποθέσεις που ισχύουν για τη διαμεταγωγή σε σχέση με αυτές που προβλέπει το άρθρο 21 της ευρωπαϊκής σύμβασης.

Κατά παρέκκλιση από το άρθρο 21 παράγραφος 3 της ευρωπαϊκής σύμβασης, η αίτηση διαμεταγωγής μπορεί να υποβληθεί με όλα τα μέσα που αφήνουν γραπτά ίχνη (συμπεριλαμβανομένου του τηλεεκτυπωτή ή του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου) και η απόφαση του κράτους διαμεταγωγής μπορεί να γνωστοποιηθεί με τον ίδιο τρόπο. Δεν απαιτείται να συνοδεύεται από τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο 12 παράγραφος 2 της ευρωπαϊκής σύμβασης, αλλά απλώς από όσα αναφέρονται στο άρθρο 4 της παρούσας σύμβασης. Το κράτος διαμεταγωγής πρέπει να θεωρήσει τις πληροφορίες αυτές επαρκείς, ώστε να λάβει τα απαιτούμενα μέτρα εξαναγκασμού για την εκτέλεση της διαμεταγωγής.

Άρθρο 15

Προσδιορισμός των αρμοδίων αρχών

Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι τα κράτη μέλη, κατά τη στιγμή της επικύρωσης, δηλώνουν ποιες από τις διάφορες αρχές τους θα είναι αρμόδιες για την εφαρμογή της διαδικασίας που οργανώνει η σύμβαση, ιδίως ποιες θα

είναι υπεύθυνες για τη διαδικασία και θα δίδουν την σύμφωνη γνώμη τους για την έκδοση κατά την απλουστευμένη διαδικασία, σε ποιες θα δηλώνει το πρόσωπο τη συγκατάθεσή του για την έκδοσή του και ποιες θα είναι υπεύθυνες για να επιτρέψουν τη διαμεταγωγή εκδοθέντος προσώπου κατά τη διαδικασία αυτή.

Ο επιδιωκόμενος στόχος της ταχύτητας και της αποτελεσματικότητας επιβάλλει ως αρμόδιες αρχές να οριστούν εκείνες που είναι συγκεκριμένα υπεύθυνες για την ποινική διαδικασία σε κάθε κράτος μέλος, προκειμένου να αποφευχθεί η παρέμβαση ενδιάμεσων αρχών οι οποίες δεν είναι απαραίτητες για την ομαλή λειτουργία της διαδικασίας.

Άρθρο 16

Έναρξη ισχύος

Το άρθρο αυτό ρυθμίζει την έναρξη ισχύος της σύμβασης, σύμφωνα με τους κανόνες που έχει καθορίσει συναφώς το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η σύμβαση αρχίζει να ισχύει 90 ημέρες από την κατάθεση της τελευταίας πράξης επικύρωσης.

Εντούτοις, όπως προβλέπεται στις συμβάσεις δικαστικής συνδρομής που είχαν προηγουμένως συναφθεί μεταξύ των κρατών μελών, για να μπορέσει η σύμβαση να εφαρμοστεί το ταχύτερο δυνατό μεταξύ των πλέον ενδιαφερομένων κρατών, η παράγραφος 3 προβλέπει ότι κάθε κράτος μέλος μπορεί, κατά την κατάθεση του εγγράφου επικύρωσης ή και μετά απ' αυτή ανά πάσα στιγμή, να προβεί σε δήλωση και να προσδώσει ανα-

δρομική ισχύ στη σύμβαση έναντι των άλλων κρατών μελών που θα έχουν κάνει την ίδια δήλωση. Η δήλωση αυτή αποκτά ισχύ 90 ημέρες μετά την κατάθεσή της.

Άρθρο 17

Προσχώρηση

Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι κάθε κράτος που γίνεται μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορεί να προσχωρήσει στη σύμβαση και ρυθμίζει τις λεπτομέρειες της προσχώρησης αυτής.

Αν η σύμβαση είναι ήδη εν ισχύ κατά τη στιγμή της προσχώρησης του νέου κράτους μέλους, η σύμβαση θα αρχίσει να ισχύει ως προς αυτό 90 ημέρες από την κατάθεση της πράξης προσχώρησής του. Αν αντιθέτως, 90 ημέρες μετά την προσχώρησή του η σύμβαση δεν έχει ακόμη αρχίσει να ισχύει, η σύμβαση θα αρχίσει να ισχύει ως προς αυτό τη στιγμή της έναρξης ισχύος που προβλέπεται το άρθρο 16 παράγραφος 2. Στην περίπτωση αυτή, το κράτος που προσχωρεί μπορεί επίσης να προβεί στη δήλωση αναδρομικής εφαρμογής που προβλέπει το άρθρο 16 παράγραφος 3.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 16 παράγραφος 2, αν ένα κράτος γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης πριν από την έναρξη ισχύος της σύμβασης και δεν προσχωρήσει σε αυτή, η σύμβαση, παρ' όλα αυτά, θα αρχίσει να ισχύει από τη στιγμή που όλα τα κράτη που ήταν μέλη κατά την υπογραφή της θα έχουν καταθέσει την πράξη προσχώρησής τους.